

„Azért mentem el, hogy megtudjam, ki a barátom, ki az ellenségem”

Újból itthon Barna Lajos

■ Lajos, ha korábban focimeccseken találkoztunk, jobb kedélyűnek látszottál. S valahogy nem is vagy olyan napbarnított, mint egy dél-afrikaitól várna az ember... – próbálom oldani a mindkettőnkön érezhető feszültséget.

– Ott most tél van – mondja, s e szűkszavú válasz után nem sokáig kerülgethetjük a lényegét.

■ Mondd, mikor, és miért tántult el tulajdonképpen?

– Július 28-án, egy szerdai napon mentem el, mégpedig úgy, hogy senkinek nem szóltam a szándékomról, senkitől nem köszöntem el.

■ Miért kellett ennyire titokban menned?

– Sok oka volt. Talán a leglényegesebb, hogy félttem. Tudom, ez furcsán hangzik egy ekkora ember szájából, de aki ismeri a mai viszonyokat, tudja, hogy az élet elleni fenyegetés, a családromlás féltésének felvetése nem tréfadolog. A másik ok a reménykedés volt. Márciusban már voltam Dél-Afrikában, s az akkori ígéretek kiváló munkalehetőségről szóltak. Azt reméltem, ottani munkámmal rendbe tudom hozni az itthoni pénzügyeimet. A harmadik ok pedig: egy újságicikk miatt olyan lehetetlen helyzetbe kerültem, hogy már nem volt itthon hitelem, bedugultak azok a források, ame-

Barna Lajossal beszélgetek a Sajtóházban. Ez a kijelentés két hónappal ezelőtt a világon senkit nem érdekelt volna. Most azonban, az ismert vendéglős vállalkozó nagy nyilvánosságot kapott eltűnése, majd Dél-Afrikában való felbukkanása, végül néhány nappal ezelőtti hazakerzése folytán – nyilván többeket érdekel.

Ha egy százharminc kilós emberre azt mondanám, beesett az arca, talán furcsán hangzana. Az azonban látszik rajta, finoman szólva sem hagyták hidegen az elmúlt hetek eseményei.

lyek révén még esetleg rendezhettem volna az ügyeimet.

■ A távozásod után is jelent meg rólad egy-két cikk...

– Igen, abban tévedtem legnagyobb, hogy csak az a cikk árthat nekem. A későbbiek még többet ártottak, legfőképp azzal, hogy tartalmuk csak részben fedte a valóságot.

■ Mi igaz és mi nem a rólad szóló hírekből?

– Nem vitás, hogy voltak és vannak pénzügyi problémáim.

■ Nem állítom, hogy ezekhez túl sok köze lenne a nyilvánosságnak. A tisztázás érdekében azonban mégis jó lenne, ha beszélnél róla.

– A rólam szóló cikkekben végig kölcsönök szerepelnek. Tényleg vannak tartozásaim.

Csakhogy itt olyan ügyekről van szó: ha sikerül a vállalkozásom, akkor üzlettársamnak nevezi magát, aki pénzt adott, ha bukás van, s én vagyok a kölcsönadónak szerepel az illető.

■ Akkor ez olyan, mint a sportban: a siker mindig közös, a bukásért vigye az edző a balhét...

– Sosem úgy zajlottak az ügyek, hogy én kértem pénzt valakitől. Mindig mások jöttek, hogy szeretnének beszállni. Hogy végül is a mostani követelésekből mennyi jogos, azt ezután fogjuk tisztázni.

■ 1991-ben az év sport-szponzora voltál Szegeden. Az elmúlt hetekben ezt is felelőlegesen neked: más pénzéből adakoztál.

– Ez a legfájóbb pont szá-

momra az egész ügyből. 91-ben ugyanis még két forint adósságom nem volt.

■ Az adósságaidat illetően itt röpködtek a milliók. Mennyi valójában?

– Biztos, hogy több millió...

■ Kettő is több, meg ötven is.

– Nem tudom, hogy zárták az üzleteimet, ezért nem tudok pontos összeget mondani. És azt sem tudom, mivel sikerül megegyezni, és kivel kell esetleg pereskedni.

■ Távollétedben új bérlelő, tulajdonos lett a Kisbojtárnak, a Fesztiválnak, s a Három Muskétásnak is. Ez azt jelenti, a korábbi sikeres vendéglős, több üzlet részbeni vagy százszázalékos tulajdonosa most itt áll üres zsebbel, üzlet nélkül?

– Igen. De nem félek a munkától, eddig sem félttem. Remélem, hogy talpra tudok állni.

■ Mondd, hogy éled meg azt, hogy sikeres, szinte ünnepelt üzletemberből egyik pillanatról a másikra csaknem botrányhőssé váltál, s hogy azok közül is sokan sportszerűtlenek voltak veled, akik sokat köszönhetnek neked?

– Rosszul. Nagyon rosszul.

Csak az a szerencsém, hogy van egy csodálatos élettársam, aki távollétemben is sokat segített, és most is nagy támaszom.

■ Ne haragudj, de meg kell kérdeznem: akkor hogy tudtad megtenni, hogy az eltűnése után három hétig vagy vele sem tudtad, hol van?

– Nem akartam alakoskodásra készíteni. Nem akartam, hogy az legyen: ő tudja, hol vagyok, de nem mondhatja meg senkinek.

■ Így viszont rettenetes három hete lehetett...

– Biztos, hogy neki volt a legnehezebb. Meg a szüleimnek. A 76 éves apám majdnem ráment... – s itt elakad Barna Lajos szava. Hosszú másodpercek telnek el, amíg folytatni tudja. – Tudod, az fáj legjobban, hogy itt mindenki a „kölcsonhalmozó” Barna Lajosról beszél, s arról nem, hogy annak a vendéglátásnak, amit a városban csináltam, híre volt. A Kisbojtárnak olyan vendégkönyve volt, hogy arra az országban sok helyen büszkék lennének. Szerencsére azért vannak barátaim, akik távollétemben is segítettek, és most is segítenek.

■ Mondd, végül is megérte ez a „kirándulás”?

– Egyáltalán nem. Egyrészt, mert kinn sem jöttek be a számitásaim, másrészt itthon sem

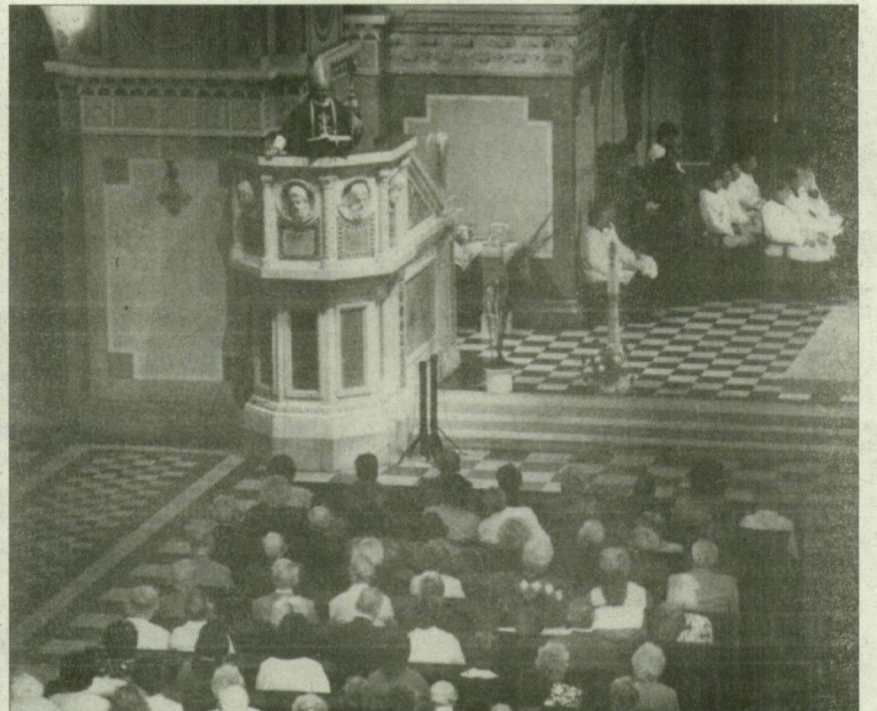
lett egyszerűbb a helyzetem. Mindehhez még jött az, hogy odakinn ellopták a pénzem, úgyhogy hazajönni sem volt egyszerű. Azt is túlzás lenne állítani, hogy a kinti követség nagy segítségemre volt. De ez már más fejezet.

■ Mondd Lajos, hol hibáztad el?

– Először talán ott, hogy túl sokat vállaltam. Ekkora volumenű vállalkozást már egy ember nem tud kellően áttekinteni, s nem neveltem ki magam mellé olyat, aki át tudna vállalni a terhekből. Másodsorban ott, hogy az első intő példa után, amikor a Kisbakterben kezdtek felgyűlni a veszteségek, akkor nem szálltam ki belőle egyből. Ehelyett toltam magam előtt a hiányt. A harmadik hiba pedig, hogy a sörfőzdében, amikor megsavanyodott a sör, újabb milliós veszteségeket okozva, akkor nem próbáltam mindjárt túladni rajta.

Miután saját maga számára is levonja a tanulságokat, azt mondja – kicsit kesernyés mosollyal – Barna Lajos: tudod, ha lenne kedvem viccelni, azt mondanám, azért mentem el, hogy megtudjam, ki a barátom és ki az ellenségem. Mert tény, hogy ez most kiderült.

Balogh Tamás

Fotó: Schmidt Andrea

■ A szegedi dóm bejáratánál Kondé Lajos káplán, Szeged-Csanád egyházmegye ifjúsági felelőse fogadta a városból és vidékről érkező csoportokat. A kibővült egyházmegye új plébániáinak fiataljai szombaton, a Szent Gellért ünnepén rendezett ifjúsági napi találkozó ismerkedhettek egymással. Amint a dóm előtti nyüzsgést, majd a hivatalos programok kezdetekor a padosorokat figyeltem, láthattam:

az alkalmat alaposan kihasználták a tizen- és huszonévesek.

Ez a megállapítás számbeli megjelenésükre vonatkozik. A többiit úgyis elmondják ők maguk... Még mielőtt bejelentkeztek volna, a lépcsőkön szóba elegyedtem néhány fiatalal. A tizenötödik alkalommal megrendezett ifjúsági nap csillogó szemű vendégeivel:

– Szeghalomról jöttünk – mondja a tizenhárom éves Nagy Gábor – plébánosunk, Nagy József vezetése alatt. Velem van Kiss Nóra és Török Gábor. Nagyobb krisztusi közösségre vágyunk, itt bizonyosan megtaláljuk. A program sokat ígér, minden percet ki akarjuk használni! ...És sodródni a tömeggel.

Mátyás János plébános –

magas, fiatalos, megnyerő külsejű férfiú – Kunágota és Dombiratos ifjaival érkezett. – Hat diákot hoztam, örömhírt szeretnénk magunkkal vinni. A maguk során tanítványaim erre készülnek. A dombiratosiak különben kerületi hittanversenyt nyertek, külön kihívásnak érzik, hogy az itteni tapasztalatokat továbbadják.

A bejelentkezésnél mindenki kitűzött kap. Rajta a kereszt-ségben viselt nevé.

Az illendőség úgy kívánja, hogy a továbbiakban így szólítom és említtem beszélgetőtársaimat. Akik ezt természetesen találták – egymást is ilymódon szólíthaták, testvéreként.

Eszter és Márta egyaránt tizenhat éves. A szegedi Szent József plébániától érkeztek. A két diáklány még nálam is kíváncsibbnak bizonyult – mindenáron „igazi” újságíró-igazolványt akartak látni. Kérésüket természetesen teljesítettem, s akkor kiderült, hogy tulajdonképpen „kollégáim”: diáklapot szerkesztenek, elmé-nyeket jöttek gyűjteni, s ezt úgy érik el, ha tevőlegesen részt vesznek a műsorokban. Ez már az ő helyzeti és korosztályos előnyük!

S elkezdődött a délelőtti program. (Szombati számunk-

■ Ifjúsági nap Szent Gellért ünnepén

Lehajoltak – kincset találtak...

ban, a Szerartások rovatban részletesen ismertettük).

Az egész napot a Szent Gellért Könyvkiadó támogatásával rendezték.

Jómagam a délutáni, alternatív műsorok iránt érdeklődtem, mivel akkor és ott vált-hattam nyugodtan szót a nap főszereplőivel, az ifjakkal. Két órától ugyanis a hittanteremben Miklós atya válaszolt a fel-tett kérdésekre, miközben a dóm főoltára előtt a Jézus Szí-ve Társaság mutatkozott be. A dóm előtt, a szabadtéri színpadán, a sok neves előadó-művész kibérelte helyen Kati Üllésről, Bandi Kistelekről és Jani Táperől játszott. Szó szerint Judit tanárnő, a Karolina iskolából, játékmesterként irányította a csapatokat. Az egyik legényen trikó feszített: Ság-vári – Szeged. Az ismerkedés is játékos formában történt. Halászfogás, Személyek, ki a házból!, Kacsintós, Svédfogó, reflexpróba – íme, a játékok nevei. Közben szólt a dal. Egyházi énekeket tanult egy másik csoport, gitárkíséret mellett. Itt mindenki előénekes volt, a nagy templom, Isten

szabad ege alatt. Két „sze-replőt” az élményeiről faggat-tam. Ágnes 18, Piroška 14 éves. Makoról jöttek, egy csoport tagjaiként, s a nagy választékből az énektanulás mellett döntöttek. Az idősebbik diáklány szerint: – Az a reményünk, hogy hozzánk ha-sonló, azonos életfelfogású fiatalokkal találkozhatunk s megismerkedhetünk, százszázalékosan megvalósult. Köszönjük e lehetőséget a szervezőknek.

A Szent Imre Klubban, a dóm alagsorában meghirdet-tett az Iskolanővérek bemu-tatkozása. Eleinte negyvenen, majd hatvanan, végül még töb-ben hallgattuk Ildikó és Noémi nővér kitarukozását. Arról a komoly elkötelezettségről beszéltek, mely előfeltétele volt választásuknak. Feleleve-nftették az egy éves budapesti jelöltségi, majd a debreceni noviciátusi időszakot. Közöz-ben Isten dolgaiba s önmaguk kínjaiba elmélyedtek,

hároméves szegénységi, engedelmisségi és tisztasági fogadalom

kötötte őket. Azután követ-kezett a végleges fogadalom,

melyhez a feljebbvalók hozzá-járulása is szükségeltetik... A két nővér számtalan kérdésre válaszolt. Hogy mi érdekelte a fiatalokat? Például: miként tartják családjukkal, mármint szüleikkel a kapcsolatot? meg kellett-e küzdeniük eredeti elhatározásuk, rendi elkötele-zettségük bejelentésekor? ho-gyan kaptak s választottak nevet? stb. A válaszok után megfordult a sorrend – Ildikó és Noémi nővér kérdezte a fiataloktól, hogy ha ők iskola-nővérek lennének, miként tanítanának? Együttal bejelen-tették, s ezt szívesen közzé is tesszük, miszerint a Karolina Iskolában (Szentháromság utca 74.) aki telefonon vagy le-vélben bejelentkezik, megismerheti életkörülményeit, el-beszélgethet velük hitbéli vagy világi dolgokról...

Találomra kiválasztottam három fiatalat az érdekesítő beszélgetés hallgatói közül. Ibolya, Hermína és Feri a határmenti Elek községből érkezett az ifjúsági találkozóra. A határozott, 23 éves Feri vál-talta a szóvivő szerepét: – Érzem, hogy Ildikó és Noémi nővér újjászületett Krisztus-

ban, s azt is, ez mennyi erőt ad nevelői hivatásuk gyakor-lásához.

Napfényre jövet a fiatalok egy csoportja a Magyar Kato-likus Püspöki Kar máriabes-nyői rendes őszi konferenciá-járól beszélt. Az ott megfogal-mazott állásfoglalás szerint

kötelességük az egész nemzetet érintő kérdésekről szólni.

A püspöki kar a másodízben megrendezendő szabad választások előtti elemzésében – többek között – így fogalmaz: „Felhívjuk a hívő keresztények figyelmét, hogy jövőnk alakítá-sáért mindannyian felelősek vagyunk. Megengedhetetlen, hogy – a közreműködésünkkel és szavazatunkkal, vagy éppen közömbösségünkkel – olyan po-litikai vezetés alakuljon ki, amely nem köllően biztosítja a többségében keresztény ma-gyar társadalom vallási jogait. A keresztény értékek nem öncé-lúak, hanem mindenkor hoz-zájárulnak az ország erkölcsi, gazdasági felemelkedéséhez és nemzetközi megbecsüléséhez.”

A keresztény értékek nem öncélúak – ismételtük a kulcs-mondatot. Az alagsorból jöt-tünk a fényre; előttem a sok fiatal. Akikért lehajoltak, s íme, aki lehajol, kincsekre lel.

Pataki Sándor